

1920—21, ser vi, at der er sket en ganske forbausende Stigning i disse Udgifter, særlig til Lønningerne, der er steget fra 25 Mill. Kr. i 1917—18 til 68 Mill. Kr. i 1920—21, desuden er Udgiften til Eleverne ca. $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr., til de særlige Ydelser medgaar der ca. 15 Mill. Kr. og til Medhjælp det kolossalt store Beløb af mellem 34 og 35 Mill. Kr., saa hele Udgiften i Aaret 1920—21 er godt 119 Mill. Kr. mod ca. 65 Mill. Kr. i 1917—18. Der er altsaa god Grund til at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om der ikke var Mulighed for at indskrænke disse Udgifter noget. Det er det, Sparekommissionerne har haft fremme til Overvejelse, og som er behandlet samlet for de forskellige Etater i den sidste store Sparekommission. Resultatet af dens Arbejde foreligger i den Betænkning, som jeg antager, at ærede Medlemmer har gjort sig bekendt med, den første Betænkning fra Sparekommissionen af 21. Februar 1921. Jeg skal ikke komme særligt ind paa det, fordi hvert af de ærede Medlemmer dør kan se, hvad Forslagene gaar ud paa. Det, som der særlig blev taget Sigte paa, var en Stabilisering af Arbejdstiden, den saa meget omtalte 8 Timers Arbejdsdag, som dette Forslag ikke tager nogen Afstand fra i og for sig, idet det indrømmes, at for virkelig strengt, effektivt Arbejde maa 8 Timers Normen være den gældende.

Der er foreslaaet forskellige Ændringer med Hensyn til Klassificeringen af Tjenestemændene i de forskellige Normer, enten 8, 9 eller 10 Timer daglig, som ærede Medlemmer vil kunne se af den omtalte Betænkning. Derved forudsættes der, at der vil ske en Del Besparelser ved, at en Del Tjenester kommer op paa et højere Timeantal, og saa vil derved hele Personalets Antal kunne blive noget mindre. Tillige er der taget Sigte paa de forskellige Ydelser, som gives Tjenestemændene for Overarbejde, Kørepenge, Natpenge og Dagpenge o. s. v. Jeg skal heller ikke her trætte med at oplæse de forskellige Tal og Takster, men Forslaget gaar ud paa Nedsættelse af alle disse forskellige Beløb, en mindre Nedsættelse straks og Indførelse af den Bestemmelse, at fremtidig skal Beløbene reguleres i Henhold til Prisniveauet efter den Skala, at for hver Gang Dyrtidstillægget falder med 108 Kr., altsaa 2 Gange 54, skal der foretages forholdsvis Nedsættelser af de forskellige Ydelser, jeg før nævnte. Naar vi kommer ned paa Niveauet af 1916, bortfalder alle de særlige Dyrtidstillæg, og saa vil ogsaa disse Ydel-

ser komme ned paa et meget mindre Beløb, end de er i Øjeblikket.

Det foreliggende Lovforslag følger i alt væsentligt det Forslag, som var stillet af Sparekommissionen af 21. Februar 1921. Der er ikke foretaget store Forandringer deri og ikke Forandringer af særlig principiel Betydning. Efter Overenskomst mellem Ministeriet og de forskellige Organisationer er der foretaget enkelte Forandringer i de Tal og Satser, som Sparekommissionen havde indstillet, Forandringer til Gunst for Tjenestemændene, saaledes at der for visse Klasser er en Stigning i de foreslaaede Tillæg for Overarbejde, for Kørsel og Timebetaling. Kommissionen har foreslaaet et stort Princip, der ogsaa er taget op fra Regeringens Side, nemlig det, at man saa vidt muligt skal komme bort fra at betale Overarbejdspenge. Dette spiller en meget stor Rolle. Der er først den Bestemmelse, at Overarbejde indtil $\frac{1}{2}$ Time om Dagen bliver ikke regnet som berettigende til Overtidsbetaling, og dernæst den endnu mere betydningsfulde, at Overarbejde saa vidt muligt skal erstattes med Fritid paa andre Tidspunkter, saa at hvis der i en Periode arbejdes over den normerede Tid, og det saa er muligt senere at yde vedkommende Tjenestemænd Ækvivalent derfor ved at give dem mindre Tjeneste, mere Fritid eller Fridage, skal dette saa vidt muligt gøres. Derved mener vi alle sammen, at det nok vil blive muligt at indskrænke Overtidsbetalingen adskilligt, fordi der i alt Fald saa ikke ligger nogen Fristelse for Tjenestemændene til at skaffe sig Overarbejde — de er jo Mennesker ligesom alle andre, som, naar der er Udsigt til en Fordel eller Fortjeneste, kan være fristet til at benytte sig af Adgangen dertil. Men naar altsaa Overarbejde i Almindelighed ikke honoreres med kontant Betaling, men derimod med Ydelse af tilsvarende Fritid senere, vil Fristelsen til at faa dette Overarbejde sat utilbørligt op være mindre. Derved mener vi, der vil fremkomme en betydelig Besparelse.

Der var nogen Uenighed i Kommissionen angaaende Kørepengene til Togpersonalet, navnlig med Hensyn til dem, der betjener Maskinerne ved Rangering, idet der var adskillige, der mente, at denne Betaling i og for sig ikke var vel begrundet, fordi de paagældende jo er paa Hjemstedet og derfor ikke kan have Krav paa at faa det Vederlag, der ydes i Kørepenge til dem, der tilbringer en stor Del af deres Tid udenfor Hjemstedet. Der var forskel-